

LBRIS

We know
books

Ioan Ianolide
fotografie din primii ani
de detenție

Ioan Ianolide

**DEȚINUTUL
PROFET**

Ediție îngrijită la
Mănăstirea Diaconеști

Editura
Bonifaciu
2021

IANOLIDE, IOAN
DEȚINUTUL PROFET /
IOAN IANOLIDE

Ed. îngrij. la
Mănăstirea Diaconești – Bacău
Editura Bonifaciu, 2021
ISBN 978-606-8439-23-5
I. Mănăstirea Diaconești
821.135.1

© Editura Bonifaciu

CUPRINS

10	LĂMURIRE ASUPRA EDIȚIEI
18	PARTEA ÎNTÂI Tristețile unui deținut
34	PARTEA A DOUA Profețiile unui deținut
90	PARTEA A TREIA Spovedania unui deținut
137	EPILOGUL AUTORULUI

PARTEA I

TRISTEȚILE UNUI DEȚINUT

Deținutul simte că într-un viitor previzibil, puterea comunistă va fi anihilată. Și totuși, el e trist și îngrijorat. Trist este pentru că vede că aceia care au avut puterea comunizării țării se profilează ca stăpâni și ai lumii care va veni. Este îngrijorat pentru că înțelege că se deschid perspectivele unei tiranii mondiale, fără oponenți și fără precedent.

Din punct de vedere antihristic, comunismul ateu și-a îndeplinit misiunea și nu mai este necesar, deci poate să dispară spre a transmite puterea sa unei noi forțe apocaliptice.

Ioan Ianolide, 1985

Deținutul își trăiește viața ca și cum s-ar afla în fața lui Dumnezeu. Stă ore în șir, ziua și noaptea, în stare de trezvie, pe un scaun, și așteaptă, rugându-se și chemând mângâierea și descoperirea Duhului Sfânt.

Nu tinde către miracole, ci spre o atentă dreaptă judecată. Știe că reflectarea luminii divine este în funcție de condițiile și de structurile ființei sale, de aceea nu se hazardează în absolut. Deși în clipa unei iluminări are simțământul Adevărului, el rămâne rezervat, căci numai verificarea ulterioară va dovedi în ce măsură a fost în adevăr. Misiunea omului este de a cugeta neconținut, în complexitatea și taina vieții, sensul și rostul său pe lume.

Viața lui materială s-a tot simplificat, iar cea interioară face transparente esențele. Adesea, aceleași probleme îi apar în culori și semnificații înnoite. Este încântat de darul cu care a fost dăruit și, opunându-se veacului, trăiește contemplativ.

Este viu față de lume. A avut experiențe interesante cu oamenii și ar vrea să le exprime.

A constatat că în societate, când a trecut în anonim, după eliberare, s-a bucurat de stima tuturor oamenilor, căci în lumea aceasta pervertită spiritual a rămas totuși respectul față de realele valori umane. A fost împuns numai de cei incitați de Securitate ori de Cadre. A trebuit să îndure umilințele, fiindcă știa că pentru el nu există dreptate.

I s-a întâmplat însă ca într-o anumită situație să-și dezvăluie identitatea, și atunci s-a produs o adevărată revoluție față de el. Aproape toți oamenii l-au părăsit, l-au vorbit, l-au ocolit, iar de a fost nevoie, l-au acuzat. Toți s-au speriat de relațiile bune pe care le-au avut cu

un „bandit” și fiecare în felul lui a căutat să se disculpe, ca și cum fiecare era vizat de complot împotriva „fericitului socialism”. Totuși, pe ascuns, mai toți au căutat să-și manifeste simpatia și stima față de el.

Câtă vreme nu știuseră deschis cine este el, chiar dacă o bănuiau, se simțeau ocrotiți față de frica ce stăpânește toată societatea, căci puneau mâna pe „n-am știut” și scăpau basma curată, dar acum, când chiar el le-a spus cine este, au considerat că sunt descoperiți în fața răspunderilor pe care le are orice cetățean al statului socialist. Mulți, cei mai mulți o făceau din lașitate. Puțini și-au menținut oarecare demnitate.

Tinerii, care nu sunt informați decât prin educația politico-ideologică, când au aflat, pur și simplu au rămas stupefiați și l-au privit chiar ca pe un bandit, un fascist ori, de ce nu, un criminal. Unii i-au trântit-o în nas cu vorbe aspre, iar el nu a putut să-i lămurească, căci intra în conflict cu toată structura socială.

Un tânăr mai inteligent și cu un fond sufletesc mai pur a venit când era singur și l-a rugat să-i spună care este adevărul, ce s-a petrecut, cine sunt vinovații. L-a privit cu dragoste și i-a spus:

— Arăt eu a criminal, bandit ori ticălos?

— Nu. Tocmai de aceea am venit să vă cer lămuriri!

— Tinere, este un mare pericol și pentru tine, și pentru mine să dezvălui adevărul. El este acoperit sub atâta minciună, încât ar trebui un efort imens să spulber toate informațiile cu care ai fost îndopat. Dar spre a nu te lăsa cu mâna goală, iață ce-ți spun: sunt un om al cărui cuget se află neconținut în fața lui Dumnezeu. Crezi în El?

— Cred, dar nu știu Cine este și nici cum trebuie să fie un om al lui Dumnezeu!

— Să fie drept în adâncul sufletului său și în viața sa, față de toată lumea și față de sine însuși.

- Înțeleg... Ba nu, nu înțeleg! a răspuns tânărul.
— Du-te, dragule, du-te și străduiește-te să fii liber într-un adevăr!

*

Ca toți bunicii, și deținutul nostru este atașat de nepoți și își petrece o bună parte din viață spre a le transmite dragostea și înțelepciunea lui. I-a crescut frumos, în contrast cu obrăznicia odraslelor de azi. Sunt respectuoși, ascultători și nevinovați. Lângă ei, el se topește și crește în același timp. El le dă din el și primește din ei. Le spune povești, se joacă cu ei, îi plimbă și se roagă împreună. Este uimit de istețimea vârstei lor preșcolare.

- Tataie, cine a făcut soarele?
— Dumnezeu.
— Dar stelele?
— Tot Dumnezeu.
— Dar copacii?
— Dumnezeu!
— El le-a făcut toate?
— Toate.
— Dar pe mine cine m-a făcut?
— Tu ești copilul lui tăticu și al lui mămică, dar tăticu este copilul meu și pe strămoșul meu tot Dumnezeu l-a făcut.
— Dar casa cine a făcut-o?
— Casa este făcută de oameni, dar pământul, lemnul și fierul din care s-a făcut casa sunt opera lui Dumnezeu.
— Dar pe Dumnezeu cine l-a făcut?
— El este fără început și fără sfârșit, El singur le-a făcut toate.
— Dar cum este Dumnezeu? E ca un om?
— Domnul Iisus este asemeni cu omul, dar Dumnezeu este așa, cam ca sufletul din om. Pe om îl vezi, dar sufletul din om nu se vede.

- Dar satana cine este?
— El este gândul răutății din oameni.
— Atunci Dumnezeu este gândul bunății din oameni!
— Bravo, așa este! Va trebui să fiți atenți, ca să nu primiți în mintea voastră nici un gând al răutății, ci numai pe cele ale bunății, căci ele vin de la Dumnezeu.

Viața interioară se deschidea pentru cei mici din fragedă copilărie. Știau povești despre Domnul Iisus, despre sfinți, despre eroi și despre figurile legendare. I-a ferit de lectura stereotipă și seacă și le-a oferit bogăția sufletească a celor mai verificate valori umane. Era deci încântat de opera sa educativă și o compara cu obrăznicia, pretențiile și goliciunea sufletească în care creșteau generațiile tinere.

Când băiatul cel mare a împlinit cinci ani, l-a dat la grădiniță.

— Tataie, a venit el îmbufnat acasă, tovarășa mi-a spus că nu există Dumnezeu și să încetez cu prostiile astea!

Deținutul aștepta această confruntare și i-a zis:

- Dar tu ce crezi?
— Eu cred ce mi-ai spus tu. Dumnezeu este bun și eu Îl iubesc.
— Așa să-i spui și tovarășei la grădiniță, iar dacă te va întreba cine ți-a spus toate acestea, atunci să-i spui că eu te-am învățat.
— Bine, tataie, așa am să fac!
Copilul s-a luat cu joaca și a început să cânte „Internaționala”.
— Cine te-a învățat? l-a chestionat bunicul.
— Tovarășa!

Deținutul avea părul măciucă și pielea încrețită pe el. Își amintea de ostașii sovietici mășaluind ca o turmă bezmetică spre Berlin, în imnuri bolșevice. Apoi, la scurt timp – îi bubuie și astăzi în cap – a auzit melodia „Internaționalei”, cântată pentru prima dată de copiii români pe stadion, la o mare festivitate.

Durerea sufletească o simte organic. Geme în sine de nepuțință și de disperare. Nu are posibilitatea nici pe nepotul lui să-l ferească de otrava revoluției!

Își dădu încă o dată seama cât de mult îl ocrotise pușcăria de această dramă a omenirii și văzu cu ochiul minții cum sute de milioane de copii din toate țările lumii sunt captați mental și spiritual de goliciunea materialismului dialectic. Copiii lumii moderne ies de sub oblăduirea sacră și intră în conul energiilor satanice, rezultatul fiind dezastruos din toate punctele de vedere.

Și-a strâns nepoțelul la piept, cu sentimentul că-și pierde propriul suflet. Copilul i-a mai zis:

— Tataie, un copil a spus tovarășei că tatăl lui îl înjură pe Marx cu revoluția lui cu tot. Ce e asta, tataie?

Copilul cu pricina aparținea unei familii din nomenclatură. Tovarășa se îngălbenise.

Deținutul s-a înviorat, cuprins de un fel de bucurie inversă, ce-i demonstra că lumea nu este pierdută și că într-o zi se va redresa.

*

Când sosise acasă, acum douăzeci de ani, deținutul nu mai găsisese nimic din frumoasa sa bibliotecă: fusese jefuită, distrusă și trimisă la retopirea celulozei. A adunat deci din nou ceva cărți, printre care cele zece volume ale „Filocaliei” românești. Acum le mângâie cu privirea, ia una și o răsfoiește, apoi alta, și alta și le reasează în raft.

Când a citit primul volum, era la începuturile vieții sale launtrice. A avut atunci sentimentul unei revelații și s-a revoltat că până la acea dată nu se pusese la dispoziția sufletului românesc această capodoperă a spiritualității creștin-medievale. Atunci și-a însușit cu nesăț fiecare cuvânt al „Filocaliei”, traducându-l imediat în act viu al sufletului său.

De atunci au trecut însă vreo patruzeci de ani. Între timp a suferit mult, a citit mult, a dezbătut mai toate problemele existenței omenesti. Neconținut a rămas credincios, iar starea de rugăciune nu l-a părăsit niciodată. A dat prioritate studiilor teologice.

Se străduiește și acum ca tot ce gândește să aibă temei evanghelic, apostolic și patristic. Vrea să fie un fiu fidel al Bisericii. A ajuns la o viziune în duh, de aceea dispune de o deosebită subțirime mentală, cu care sesizează cerințele lumii și orânduirea lor sacră.

El este un eremit modern. Contemplă lumea în Hristos și-L preamărește pe Hristos în lume, umplând lumea cu Duh Sfânt. Se simte că plutește ca un gând deasupra lumii, iar lumea este gând, și așa se întâlnește cu Gândul necreat.

El nu face sinteze, căci a uitat tot ce a citit, ci vede sinteza lumii în simbolurile ei. Este atent la toate dimensiunile condiției umane, dorește să le cuprindă, dar știe că mereu îi va scăpa ceva. De aceea nu poate cugeta lumea decât ancorat în Hristos.

În toată singurătatea lui, el nu se simte singur. În toată umilitoarea lui înfrângere, el are certitudinea triumfului Hristosului din lume.

Este el un mistic, un filozof, un om politic, un poet, un om de știință, un economist? Nu. El se consideră simplu un om creștin. Din perspectiva aceasta cugetă la „Filocalie” și la teologie, la creștinătate.

Știe că datorează mult „Filocaliei” din punct de vedere sufletească, că gândirea i-a fost formată de teologie, și totuși ia distanță față de ele, le judecă pe toate cu luare-aminte și caută să le vadă pe toate în Hristos. Îl interesează mântuirea lumii: ce este, cum este și cum se poate concretiza.

„Filocalia”, din acest punct de vedere, îi pare o reducere a viziunii hristice asupra lumii la viziunea eremitică asupra mona-

hismului. „Filocalia” este o restrângere a spiritualității creștine la spiritualitatea personală ori, cel mult, monahală. Introspecția monahilor i-a făcut să nu mai privească lumea ca lume. Viziunea din „Filocalie” este război nevăzut cu duhurile, război cu patimile și război cu lumea luată ca păcat; or, el vede războiul, păcatul și lumea ca un tot integral. Discursul filocalic nu seamănă cu discursul evanghelic, căci acolo lupta se dă în lume, pentru schimbarea lumii și spre înfrângerea forțelor întunericului din lume. „Filocalia” este scrisă în Evul Mediu, când problemele lumii erau transmise statelor, iar statele le rezolvau în măsura în care erau ori nu erau expresie a creștinătății, iar monahii se dedeau vieții pur spirituale. O parte din virtuțile și valorile evanghelice nici nu apar în „Filocalie”: cutezanța, afirmarea, lupta, dreptatea, justiția, pedeapsa etc.³.

El înțelege specializarea pe domenii în creștinătate, dar în unitatea ce o dau mădularele în trupul omului. Caută deci regăsirea trupului mistic al lui Hristos ca realitate ce integrează lumea, o umple și o sfințește.

3 Afirmția autorului trebuie înțeleasă în contextul de față, în care el încearcă să argumenteze nevoia unui creștinism activ în societate. În alte manuscrise ale sale (cf. Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos*, Ed. Bonifaciu, 2021), face elogiul „Filocaliei” ca scriere fundamentală în viața oricărui creștin. Este adevărat că „Filocalia” se ocupă de lucrarea lăuntrică a curățirii de patimi și a unirii cu Dumnezeu, ceea ce justifică problematica textelor pe care le conține. Însă virtuți ca afirmarea, cutezanța, lupta, dreptatea nu numai că n-au fost ignorate de părinții filocalici, ci chiar afirmate cu tărie prin însăși viața lor: Sfântul Maxim Mărturisitorul (580–662), deși simplu monah, a înfruntat cu cutezanță pe împărații Eraclie și Constantin al II-lea și pe Patriarhul Pyrrhus, apărând Biserica de erezia monotelită; Sfântul Grigorie Palama (1296–1359) a luptat cu îndrăzneală pentru dreapta credință, fiind aruncat în temniță de împărăteasa Ana de Savoia și de Patriarhul Caleca pentru „abateri dogmatice” și „motive politice”; Sfântul Simeon Noul Teolog (917–1022) nu s-a temut să mărturisească despre sfințenia părintelui său duhovnicesc, înfruntând cu curaj pe Patriarhul Serghie al Constantinopolului. [n.ed.]

Dacă ar trebui să-și expună concluziile vieții într-o conferință succintă, ar lua drept exemplu predica de pe munte a Mântuitorului. Toți creștinii, în orice domeniu s-ar afla, trebuie să fie solidari, în același duh și cu aceeași concepție creștină.

*

În camera deținutului arde neconținut candela și-n inima lui pulsează rugăciunea isihastă.

Este tot mai departe de lume, și totuși o poartă în întregime în sineși. El este un tip nou de isihast, cum nu știu să fi fost altul, căci în liniștea lui se revarsă zbuțumata omenire de azi și dintotdeauna. El este un isihast apostolic, dar de un apostolat specific claustrării în care se află. De fapt, el se unește mereu cu Iisus Hristos, Mântuitorul și Împăratul. În Iisus contemplă creația, sensul și finalitatea ei și se simte responsabil pentru tot ce se petrece pe pământ. Realismul lui este crud, căci vede atât răul în rădăcinile sale spirituale și ancestrale, cât și forțele sale istorice. Dar unirea cu Iisus îl face să depășească dramele lumii, să le surprindă sensul providențial și să fie senin în fața finalității creației.

Zi de zi, an de an, s-au tot clarificat în el ideile învățaturii creștine. Spiritul s-a curățit până ce a ajuns la limpeziri luminate de Sus. În singurătatea sa, marea problemă pe care și-o pune este următoarea: Care este starea lumii în fața lui Dumnezeu? Care este starea creștinătății în fața lui Hristos? Și lumea, și creștinătatea sunt în criză. Dar de ce a intrat creștinătatea în criză?

După îndelungă rugăciune, meditație și cercetare, a ajuns la concluzia, surprinzătoare pentru mentalitatea creștinilor moderni, că îi lipsește puterea. Creștinătatea nu are putere. Creștinătatea a pierdut din vedere că lui Iisus I S-a dat toată puterea în cer și pe pământ.

Criza de putere a creștinătății a făcut posibilă strălucirea puterii satanice peste omenire. Satanismul apare în omenire pe linii de forță succesive, ce și-au transmis puterea de la una la alta: antropocentrism, umanism, raționalism, progresism, materialism și ateismul ultimului secol, devenit pseudo-religie de stat. Satanismul încă n-a realizat antihristul, dar i-a creat condițiile apariției și puterii sale.

Antihristul este ucigașul lui Hristos, tiranul oamenilor, tatăl minciunii, orgoliul rasial al ființei sacre, dumnezeul rasial și vițelul de aur.

În fața puterii antihristice, omenirea se unește în jurul lui Hristos, singura putere ce poate strivi și nimici fiara apocaliptică. De aceea este așteptat Hristos să apară cu strălucire mare în omenire, de aceea creștinătatea trebuie să pregătească omenirea spre a-L putea primi.

Creștinătății i s-a dat puterea de a zidi Împărăția lui Dumnezeu și trebuie să-și îndeplinească această menire, căci vine Domnul și nu știm când vine, dar trebuie să fim pregătiți pentru a fi cu adevărat Israelul Lui.

*

Deținutul dispune de un detector suprasensibil al duhurilor, ideilor și forțelor ce se declanșează în lume. Simte că într-un viitor previzibil puterea comunistă va fi anihilată. Și totuși el este trist și îngrijorat. Trist este pentru că vede că aceia care au avut puterea comunizării țării se profilează ca stăpâni și ai lumii care va veni. Este îngrijorat pentru că înțelege că se deschid perspectivele unei tiranii mondiale, fără oponenti și fără precedent.

Din punct de vedere antihristic, comunismul adevărat și-a îndeplinit misiunea și nu mai este necesar, deci poate să dispară, spre

a transmite puterea sa unei noi forțe apocaliptice. Așa se explică apariția teoriei ființei sacre a Israelului, izvorâtă din spirit caiafic. Cucerirea Ierusalimului este un semn antihristic, iar lumea creștină nu i se poate opune.

Creștinismul nu poate admite Israelul caiafic, căci Îl neagă pe Hristos. Unii avansează ideea că ființa rasială a poporului israelit ar fi chiar hristosul prorocit, dar acestei aberații i se opune lumea întreagă. Dumnezeu nu mai poate fi conceput rasial, „israelitean”, ci universal-uman. Israelul nu mai poate fi conceput rasial, ci haric și credincios, deschis tuturor neamurilor.

Evreii nu pot accepta nici după două mii de ani conceptul hristic și rămân încastrați în spiritul caiafic, care-L ucide pe Hristos Dumnezeu din rațiunea de a salva ființa poporului israelit. Teoria ființei sacre este produsul caiafismului.

Deși sunt impresionante vitalitatea și mesianismul israelitean, ele se dovedesc catastrofale pentru ei și nefaste pentru omenire. Antisionismul este răspunsul proletariatului internațional la politica israeliteană de dominare a lumii, în cadrul revoluției proletariatului internațional. Conflictul între sionism și comunism este public, dar nu produce incendiu pentru că ambele părți au încă interese comune.

Pe de altă parte, omenirea reacționează la politica israeliteană prin antisemitism. Așa se explică nazismul și islamismul arabilor. Patriotismul și naționalismul se afirmă tot mai puternic în toată lumea.

Acest popor mic are o misiune mare, care la început a fost hristică, apoi a ajuns antihristică. Rolul lor în istorie este negativ, de aceea trec din dezastru în dezastru. Nu tot evreul este antihristic, căci și apostolii au fost evrei, dar majoritatea poporului evreu l-a urmat pe Caiafa până în zilele noastre, încărcându-se